

πήλασε μεγάλην σφαιριστήν Ἰσπας, ἔαν ἦτο μόνον ἄσφοδρον οἰκιστὴς καλὸς, θάπαθ ῥήρητο ἀφανὴς καὶ ἀμνημόνευτος, ἐν τῇ ἰστορίᾳ, διότι πιθανὸν νὰ μὴ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ φθάσῃ τὸ ὄνομα του μέχρι τοῦ Ἰδ' Αὐτοδοξίου. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἄξιος δικαστὴς ἐχειρίζετο τὴν σφαιριστικὴν ῥάβδον ἐξ ἑαυτοῦ δεξιῶς εἰ μὴ καὶ δεξιότερον ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ βήματος ἀγορεύειν, τὰ δὲ κτυπήματά του προεκάλεον πάντοτε τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῶν τῶν ἐν πείρῳ σφαιριστῶν. Συμβῆν δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, ὅτι ὁ μέγας βασιλεὺς ὅστις, ὡς γνωστὸν, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων ἠγαστριμάρτυρ κατελήθη ὑπὸ πραγματικῆς πρὸς τὸ σφαιριστήριον μάχης, ἡ περιολίαιτροι συνεβούλευσα καὐτῷ πρὸς ἅσκα ἠὲκ ὑγιεινὴν ἀνευκόλυνουσαν τὴν γυναικῶν. Μανθάνεισάντες οὖν Σαμιλιάρδου, καὶ ἐν τῷ ἄρκα καλεῖ αὐτὸν εἰς τὰ ἄκαπτόρα, ἐνθα ἴδον προσκαλεῖν νὰ μαθηθῇ ἡμέτερον ἄρκα τοῦ Μεγαλειότητος εἰς ῥίμικα παρτίαν. Ὁ σύμβουλος οὖν Παρλαμέντου δὲν ἐράνη ἀνάητος, κείρε τὴν εὐφρανὴν νὰ ἀφήσῃ τὴν νίκην εἰς τὸν βασιλικὸν αὐτοῦ συμπαίκτηρα, καὶ ταιουέτα πρόπως κατῳρώσῃ νὰ γείνη ἡ ἀπαρτίτης εἰς αὐτὸν, ὅστις ἔα τὸν διατηρῆ παρ' ἑαυτῷ, διώρισεν αὐτὸν ὑπουργὸν ἐν ῥίμικα παρτίαν. Οὐδὲν παίζει τις μετὰ ἡγεμόνος, ἔαν θέλῃ νὰ κερδήσῃ, πρέπει νὰ γένη. Τοῦτο ἐφαρμόσας ὁ Σαμιλιάρδος, ἀπαρτίει μετὰ τοῦ Ἰδ' Αὐτοδοξίου, ἐκέρδησε τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον καὶ ἔκαμε τὴν τύχην του. Ὁ Βυκοῖται ὅτι τοῦ παιγνιδίου τὰ ἔξοδα ἐπλήρωσεν ἡ Γαλλία, διότι ὁ διάσημος σφαιριστὴς ἄσκα εἶχαν ἐμπειρίαν εἰς τὸ νὰ χερίζεται τὴν σφαιριστικὴν ῥάβδον, πῶσον ἀνάπαλιν ἦτο ἀνάητος εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ὑπουργικῶν ὑποθέσεων, τῶν τὸ βάρος ἦτο ὄλως ὑσανάλογον πρὸς πᾶσι πνευματικῆς αὐτοῦ δυνάμεις. Τὴν νὰ γείνη! Εἰς ὅλα ἔσοχος δὲν εἰμπορεῖ τις νὰ εἶνε, τὸ δὲ τέλειον δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Τὸ αὐαῖδες καὶ κύριον ἦτο ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἤρεσκε εἰς τὴν βασιλέα, μεθ' οὗ συνέπειε τετακτικὰ τρίς τῆς ἑβδομάδος αὐτῶς ἢ χῶνευσις τοῦ Ἰδ' Αὐτοδοξίου ἐγένετο εὐχάριστος, ἐπλούτει δὲ ἀνέντως ὁ Σαμιλιάρδος. Ἄλλον ἀξιωμακὸν ὑπουργικὸν ἀγῶνα ἀναφέρει ἡ παρισινὴ ἐφημερίς ἕνα, διεξαχθέντα ἐν ἔτει 1860 μετὰ τοῦ Ἀγγλοῦ Ρόβερτ καὶ τινος Ἀμερικανοῦ, ἐν ᾧ τὴν νίκην ἤρατο ὁ Ἀγγλος. ἦτο δὲ τοῦ ἀγῶνος τὸ ἄλλο, οὐχὶ μὲν τὸσόν σημαντικὸν ὅσον τὸ ὑπὸ τοῦ Σαμιλιάρδου κερδήθη, ἀλλ' ὅμως ἰκανῶς ἀξιόλογον: ὁ ἀγὼν ἦτο περὶ 25,000 φράγκων, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν παρταμένων τεθέντα στοιχίματα συνεποσώθησαν εἰς ἡμισυ ἑκατομμύριον. Καὶ τὸσόν ἦτο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ καινοῦ, ὥστε ἐτέθη δικαίωμα εἰσόδου 25 φράγκα δι' ἕκαστον θεατὴν τῆς περιέρου πάλης, καὶ πάλιν μετ' ὄλον τὸ ὑπουργικὸν πῶς τιμῆς ἢ σφῆδῶ ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε

σιθεαται ἐκινδύνουν νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσφυξίας. νὸ Βεβαίως ἐνώπιον τῶν δύο μνημονευθέντων παραδειγμάτων ἢ μετὰ τοῦ Vignaux καὶ τοῦ Slosson πάλιν ὡχρῶς ὅπως δῆποτε, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ βραβείου. Τὶ εἶνε 5,000 φράγκων ἀπέναντι τοῦ ὑπουργικοῦ χαρτοφυλάκιου τοῦ εὐτυχῆ Σαμιλιάρδου! Κατὰ τὴν περὶ τὸ παίζειν ὅμως δεξιότητα οἱ νέοι σφαιριστῆ ἀνεδείχθησαν ἴσως καὶ ἀνώτεροι τῶν προηγουμένων ἐκείνων. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ ποτὲ αὐτοὺς ἡ τύχη, ὡς τὸν Σαμιλιάρδου, ἀντιμετώπους ἐν σφαιριστήριῳ πρὸς ἄρχοντά τινα ἐθῶν, μόνος τίσας θὰ ἠδύνατο νὰ μετρηθῇ εὐδοκίμως πρὸς αὐτοὺς ὁ κῆν πρόεδρος τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας Γρεβῦ, ὅστις καινῶς ὀμολογεῖται ὡς εἰς πᾶν ἐμπειροτάτων σφαιριστῶν, νὸν δὲ ἐν ὄντι ἔκκα ἄσκα παρτίαν, ὅσοι τὸν ῥίμικα παρτίαν ἐπὶ τὴν ἰστορίαν τοῦ σφαιριστήριου ἐν Γαλλίᾳ παρεχεισύντασε ἀλλὰ ἴαν ἐκφορικὴ τὸς ῥατιστικὴ ὑπὸ τοῦ Siecle δημοσιευμένη, καθ' ἡν ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν ἐν γόνοις τοῖς Παρισίοις ὑπαρχόντων σφαιριστηρίων ὑπερβαίνει τὰς 62,000, τὰ δὲ αὐτῶν ἐργαστῆρια πρὸς κατασκευὴν σφαιριστήριων ἀριθμοῦνται εἰς 400 καὶ ἀπασχολοῦσι πλείους τῶν 40,000 ἐργατῶν. *Κ

ΕΝ Τῇ ΚΑΙΝῇ

« Πῶς ἀνεπαύθη ἡ Ἰγυετέρα Ἐξοχότης; » ἡρώτησέ ποτε δῆμαρχος πτωχοῦ πολυχνίου ἐκτακτὸν κυβερνήτην σταλέντα ὅπως ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν. — « Ἡ κλίνη ἦτο πολὺ μικρὰ καὶ στενοχώρος, ἀπεχάρθη ὁ κυβερνήτης καὶ εἰς δεξιὴν περιέστησεν ἀμυχανίαν τὸν δῆμαρχον, ὅστις τῇ προτεραιᾷ πάντα λίθον εἶχε κινήσῃ ὅπως εὖρη κλίνην καταλλήλων. Ὁ μῦθος οὗτος οὐδὲν ἄλλο δηλοῖ ἢ ὅτι ἕλαστος μερίστην περιάπτει σημασίαν εἰς τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς μελετᾷ νὰ κατακλιθῇ. Ἄλλοι χρόνοι, ἄλλαι κλίμαι! Περιττὸν νὰ ἀναμνήσωμεν ὅτι ὑπῆρξεν ἐποχὴ καθ' ἣν οὐδεμία γῆσις ἐγένετο κλινοῦ. Ἀληθινὴ τῶν συνήθων κλινοῦ πατρίς ὀμολογεῖται ἡ Αἴγυπτος, ἐνθα ἐξ ἀμνημονεύτων αἰῶνων κατασκευάζοντο κλίμαι οὐ μόνον ἀπὸ ξύλου, ἀλλ' ἀπὸ σιδήρου, χαλκοῦ καὶ δὴ καὶ ἀργύρου. Προσεφάλοιον μετεχειρίζοντο βραχύν κομὸν ξύλου μετὰ μικροῦ κοιλώματος ἐν τῷ μέσῳ, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ κεφαλὴ. Τὴν μεγάλην σοφίαν του διετράνωσεν ὁ Σολομὼν κατασκευάσας κλίνην ἐκ τῶν κέδρων τοῦ Λιβάνου μετὰ χρυσοῦ βάρους, σιδηρῶν ἐρεισμάτων καὶ τῶν ἐκ Τύρου πορφυροχρῶν χλαίνων. Ὁ σοφὸς βασιλεὺς διηγείται τίνε τρόπῳ ἢ γυνῇ, ἧς αὐτὸς οὗτος μετὰ πολλῆς ζωηρότητος ἐξιστόρησε τὰς ἐπαγωγὰς τέχνας, κατεγοήτεμα τὰ θύματά της, ἐπιχρίουσα τὴν κλίνην οὕτως, ὥστε νὰ φαίνεται ταπεινὸς, ποικίλλουσα αὐτὴν διὰ κομωμάτων ζῶων, ἐπιπάσσοσα δὲ εἰς τὰς ἐξ Αἴγυπτου σιν

δόνας μύρραν, ἀλόην καὶ κιννάμωμον. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἡ κλίνη ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀνακλιντρον, ἐφ' οὗ ἀνεπαύοντο οἱ ἀπυθνηζότες ἐν καιρῷ ἡμέρας. Τὰ προσκεφάλαια ἐπετίθεντο εἰς τὴν κλίνην μόνον τῆς νυκτός, ἐπληρῶντο δὲ ἐρίων, βράμβακος, ἐνίοτε δὲ περῶν καὶ λεπτοῦ χνοῦ πτίλων. Σημειωτέον πρὸς τούτοις, ὅτι οὔτε αἰκλῖναι αἰ σιδηραῖ εἶνε ἐφεύρημα τῶν νεώτερων, οὔτε τὰ στρώματα καὶ αἰ ἐλαστικαὶ σπεῖραι· τὰς τελευταίας ταύτας ἐπιλοπόνουν οἱ Αἰγύπτιοι οὐχὶ ἐκ χάλυδος, ἀλλ' ἐκ καλάμων ἢ κλάδων φοίνικος. Τοῦ Ἑσέρου ἡ ἀργυροπούς κλίνη μετὰ τῆς ἐξ ἀνθῶν πεπλεγμένης ἀψίδος καὶ τῶν λοιπῶν μυστηρίων τῆς κοσμητικῆς τέχνης ὑπάρχει τοῖς πᾶσι γνωστὴ ἐκ τοῦ Ἡροδότου. Οἱ Ἕλλητες τῶν ἀρχαιότερων χρόνων ὀλίγον ἐφοροντο περὶ μαλακῆς κλίνης, ὅτι ἐφαντάζοντο ὅτι ἐκθλύνεται ὁ ἀνιστάμενος τῆς πρωίας καὶ μὴ πονῶν τὰ ὅσα ἔνεκεν τοῦ σκληροῦ τῆς αὐτοῦ μνήης. Βραδύτερον ἐνόησαν τὴν ἄξιαν τῆς κλίνης καὶ προσβίβασαν τὴν τέχνην εἰς τελειότητα διὰ τῆς ἐμφυτοῦ φιλοκαλίας τῶν. Οἱ Ῥωμαῖοι οὐ μόνον ἐμπίθησαν, ἀλλὰ καὶ ὑπερηκόντισαν τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ τρυφῇ «καὶ αὐριον εἶναι ἡμέρα», ἔλεγεν ὁ Κικέρων ἀνακλινόμενος μετὰ τὸ ἄριστον ἐπὶ μαλακῆς κλίνης. Ἰδιαίτερον τῆς Ῥωμαϊκῆς κλίνης χαρακτηριστικὸν ἦν τὸ μέγα ὕψος, δι' ὃ πολλοὶ ἠναγκάζοντο γὰ μεταχειρίζονται θρανία ὅπως ἀναβῶσι· συνήθει· ὑπῆρχον πρὸς τούτοις ἐν Ἰταλίᾳ αἱ ἀψίδες· ἀλλὰ περὶ αὐλαίων οὐδὲν γινώσκουμεν βέβαιον. Κατόπιν ἡ γερμανικὴ ἀγριότης ἐξήλεψε καὶ αὐτὴν τὴν μνήμην εὐμαρῶν ἀναπαυτηρίων. Μόλις τῇ II' καὶ ΙΔ' ἑκατονταετηρίδι ἀναπαύονται ὅπως οὐν κομψαὶ κλῖναι, ἀνίκουσαι ἀποκλειστικῶς εἰς βασιλεῖς καὶ αὐλικούς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σωζομένων διαθηκῶν. Ἀκολούθως εἰσῆχθησαν αἱ μέχρις ἡμῶν παραδεδομένα ἀψιδωτὰ καὶ αἰ πτυλωτὰ κλῖναι, διότι ὡς οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ ἐτήρησαν τὰ στρώματα, οὕτως οἱ βόρειοι προεβλήοντο τὰ πτίλα. Ἀφ' οὗτο ὁ Ἰωάννης Κλάριος τῷ 1813 ἐπενόησε τὰς ἐξ ἐλαστικῶν διὰ τοῦ ἀέρος πληρουμένας, ὁ δὲ Ἀρνὼ ἢ ὁ Γρὸς τὰς διὰ τοῦ ὕδατος κλῖνας, ἡ νεώτερα ἐπιστήμη καὶ φιλοκαλία ἐμηχανήσατο πᾶσαν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς Σαρδαναπάλους. Ὁσάκις, φίλε ἀναγνώστα, γρέφεις εἰς τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπὶ τῆς κλίνης σου καὶ δὲν δύνασαι νὰ κοιμηθῆς, ἀνακάλεσον εἰς τὴν μνήμην σου ὅπως αἱ ἑκατοντάδες Ἰσπανδικῶν χηνῶν ἐτίθησαν ἵνα πληρώσωσι τὸ προσκεφάλαιόν σου, ὅπως αἱ οὐραὶ καὶ χαιτὰι τῶν ἐν Πάμπας καλπαζόντων ἵππων ἀπεκόπησαν ἵνα γεμίσωσι τὸ στρώμά σου, ὅπως ἀ πρόβατα τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας ἐκάρησαν ἵνα σοὶ χορηγήσωσιν ἔρια, ὅπως οἱ Μαῦροι ὑπὸ τὸν καυστικὸν τῆς Ἀμερικῆς ἥλιον ἐκαλλιέργησαν τὸν βράμβακα, καὶ ὅσα κοιμηθῆς.

Οὐχὶ πάντες εἶνε ῥάθυμοι, οἱ προτιμῶντες νὰ ἀναπαύωνται ἐν τῇ κλίνῃ μακρότερον τοῦ δειντοῦ χρόνου. Πρὸ 65' ἐτῶν κατῴκει ἐν τῷ χειριστῷ κοιτῶνι τοῦ φαυλοτάτου τῆς Βενετίας ξενοδοχείου πτωχὸς καὶ ἀσημὸς μουσικὸς, ὄνοματι Ῥοσσίνης· οὗτος, καίπερ ἔχων τὸ 21 ἔτος, ἐφοβεῖτο σφόδρα τὸ βενετικὸν ψῆχος· θέλων δὲ καὶ νὰ ἐξοικονομήσῃ χρήματα, ἔμενεν ἕρας πολλὰς ἐν τῇ κλίνῃ καὶ ἐμελοποίηε μελόδραμά τι. Ἐἶχε τελειώσῃ μίαν διφωνίαν, ὅποτε ὁ χάρτης ἐξέφορευσεν τῶν πενήγόντων δακτύλων του καὶ κατέπεσεν ὑπὸ τὴν κλίνην· ὁ Ῥοσσίνης ἔκρυπεν, ἀλλ' ἐνόησεν ὅτι δὲν ἤδύνατο νὰ τὸν καταφθάσῃ ἐὰν μὴ κατέβαινε τῆς κλίνης· ἀλλὰ τὸ ψῆχος ἦν ἀφόρητον· «Ἐἰς κόρακος ἢ διφωνία ἴσ' (ἀνεφώνησε), θὰ τὴν γράψω ἐκ δευτέρου»· ὅτε καὶ τρεῖς ἢ μνήμη τῷ ἠρνήθη τὰς ὑπηρεσίας τῆς, δις δεκάκι τρεῖς ὁ Ῥοσσίνης ἔκρυψε μετὰ πόθου καὶ στεναγμῶν ὑπὸ τῇ κλίνῃ, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνέστη. «Ἴσως θὰ ἦτο ἀπαίσιος οἰωνός, ἐὰν ἡ γειρόμην ἵνα τὴν ἐπάρω, ἀφ' οὗ ἔπεσεν· ἀς γράψω νῦν διφωνίαν». Εὐθύς δὲ ὅτε ἐτελειώσεν, οἰδοῦ εἰσέρχεται φίλος ἐπιστήθιος· «φίλε, εἶπεν ὁ Ῥοσσίνης, δοκίμασον ἐπὶ τοῦ κλειδολυμβάλου τὴν διφωνίαν ταύτην». Ὁ φίλος τὴν δοκιμάζει καὶ δὲν εὐρίσκει λόγους ἀπομότης ἵνα τὴν ἐπαινήσῃ. «Ἐκτεινον τώρα τὸν θρακιδιόνα σου ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ ἐξέτασον μίαν ἄλλην παλαιότεραν». ὁ φίλος εὐρέθει κειμένην δευτέραν ἀσυγκρίτως καλλιτέραν τῆς πρώτης. «Ἐἶνε ἡ αὕτη ἀγαπητέ μοι», λέγει ὁ Ῥοσσίνης, καὶ τῷ διηγείται τὸ συμβάν· ἄμφότεροι ψάλλουσι τὰς διφωνίας, ὁ μὲν ἐν τῇ κλίνῃ, ὁ δὲ παρὰ τῇ κλίνῃ καὶ ἀμφοτέροι εὐρίσκουσι τὴν καταπεσοῦσαν προτιμότεραν· ἐκ τῆς δευτέρας ἐποίησε βραδύτερον ὁ ἐπιφανὴς μουσικὸς τριφωνίαν.

Πολλοὶ ὑψηλοὶ διαλογισμοὶ, πολλὰ ἡμερικὰ κατορθώματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐγκλήματα ὀφείλουσιν εἶναι ἀρχίνων εἰς προσκεφάλαιον.

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μεταφράσις Γ. Ζωχ'οῦ.]

468.

Ἰπάρχουσι μοχθηρὰ σοφίας καὶ δεινότητος μεγάλης παρὰ τῆν.

469.

Αἱ μὴ ἀναίτιοι εὐχαὶ οὐδέποτε εἶναι διακαεῖς.

470.

Τοῦ ἀνθρώπου ὁ χαρακτήρ κομίνεται ἀνά μέσον ἀρετῆς καὶ κακίας, σχεδὸν δὲ καθ' ὅλα ἔθνη οἶναι τῶν περιστάσεων.

471.

Κατὰ τοὺς πρώτους αὐτῆς ἐρωτας ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἐραστὴν, κατὰ τοὺς ἐρωτας δὲ τοὺς κατόπιν ἀγαπᾷ μόνον τὸν ἐρωτᾶ.